

Tajné mega plány a part'ácka zrada

Konečne som sa dočkala, je tu vytúžené leto! Moje prázdniny sa vyvíjajú podľa skvelého plánu, ktorý som si sama navrhla, a keďže do našej dediny sa dnes postupne sťahujú kolotoče, s istotou viem, že najbližšie dni strávené s Janom budú viac než zábavné. Tieto železné monštrá k nám každoročne prichádzajú vo veľkom štýle. Najúsmevnejšie na tom je, že najmladší obyvatelia našej dediny sa z nich radujú tak veľmi, akoby nás navštívila nejaká super známa celebrita.

Z kuchynského okna sledujem, ako sa pomaličky presúvajú na obrích autách, ktoré vidno už z diaľky. Zrazu mi pípla na mobile správa: *Zori, chcem ťa pozvať na cukrovú vatu a na ten najvyšší kolotoč, aký do piatku postavlia. Dúfam, že ma neodmietneš. Jano.* Konečne môj!

Myslím na to, že tieto prázdniny začínajú úplne fantasticky, možno až dokonalo. Nielenže sa teším na dedinské hody, ktoré spoločne oslávime už tento piatok, ale po dlhom čase si s Janom užijeme zábavu, o akej som snívala. Dá sa povedať, že celý minulý školský rok sme sa poriadne nevideli a zrazu je tu. Je doma a chce so mnou tráviť svoj voľný čas bez toho, aby odo mňa odchádzal kvôli otravným školským povinnostiam.

„Do kelu! Tak toto som fakt nechcela! Mamka sa na mňa bude určite hnevať. Musím to rýchlo odpratať,“ hromžím, keď som sa šťastná a plná dobrej nálady po Janovej správe ocitla na okennom parapete s dokorán otvoreným oknom. Od radosti som z neho nechtiac zhodila kvietok v červenom kvetináči. Len nedávno som ho sem preniesla s nádejou, že sa mu bude na slnku dariť. A teraz je po ňom.

Rýchlo som zoskočila z okna do záhrady, aby som ten neporiadok stihla upratať skôr, ako sa vráti mamka domov z práce.

„Som také nemehlo! No nevadí... Kúpim mamke iný. Nemala som ho sem dovliecť,“ nahlas rozmýšľam a obzerám sa za seba, lebo príchod kolotočiarov z diaľky nielen vidieť, ale aj počuť. Hlasná hudba, ktorá sa z tých obrovských áut ozýva, ma ihneď preberá k životu. Len škoda, že nevie pomôcť tomuto kvietku, ktorý pomaly, ale isto na horúcom slnku vysychá. Rýchlo som spravila pod oknom poriadok, aby si mamka nič nevšimla.

„Aaale nie! Cez okno sa dnu nedostanem. Je príliš vysoko. Musím ísť dverami,“ hovorím si a ťapkám si pritom na čelo. Hoci v skokoch a preskakovaní cez prekážky som v škole najlepšia, zdá sa, že antilopa predsa len nie som, okenný parapet je príliš vysoko. Pomaly sa teda presúvam okolo domu ku vchodu a doslova sa teším na to, keď si sadnem do tieňa a vypijem litre studenej vody, ktorá aspoň na chvíľu uhasí môj smäd v tomto pekelné horúcom letnom počasí.

„To sa mi snád' sníva! Čo som komu urobila, že sa takéto veci dejú práve mne?! Kedy moja smola

konečne skočí na niekoho, komu vôbec nebude vadit’?!“ volám zúfalo, lebo vchodové dvere sú zamknuté a kľúč visí vo vnútri na stene. Mamka za sebou zamkla, pretože keď ráno odchádzala do práce, ja som ešte spala. Nezostáva mi teda nič iné, len počkať na ňu, kým sa vráti domov so svojím kľúčikom.

Krútiac hlavou nad svojou nepozornosťou si sadám na hojdačku v záhrade. V tom momente mám aj spoločníčku, moju mačku Micu, ktorá sa veľmi rada vyhrieva na slniečku. Mne síce slnko nevadí, no čakať do štvrtej popoludní sa mi tu naozaj nechce. Žiaľ, nemám na výber. Musím vydržať, kým príde mamka.

A tak som Mici, pokojne pradúcej v mojom náručí, z dlhej chvíle porozprávala všetko, čo mi behalo po rozume. Vyliala som si pri nej srdce, lebo toho kvietku mi je naozaj veľmi ľúto. Stihla som jej tiež rozpovedať zážitky zo siedmeho ročníka. Nezabudla som ani na príhodu zo školského kabinetu či historku s farbiacou maskou na vlasy. Pre mňa s Lenkou to

boli poriadne stresujúce momenty. Som rada, že moje vlasy odvtedy zasa trochu viac podrástli a po kúpe vlasovej masky v obchodiaku sú oveľa živšie.

Aj ja som o niečo vyššia. Vlastne meriam presne toľko, ako moja mamka tesne pred tým, ako si obuje svoje klopajúce topánky s vysokými podpätkami. Čo sa týka môjho zovňajšku, musím spomenúť svoje nebičkovomodré oči. Mamka mi stále pripomína, že sú presne také ako oči môjho dávno strateného otca. Lepšie povedané, určite sa nestratil, je predsa dospelý a dospeláci také veci veľmi nemajú vo zvyku. To skôr osud ho zaviedol na miesta, ktoré s mojimi a mamkinými plánmi nemali vôbec nič spoločné. I keď mamka mi otca často pripomína najmä vtedy, keď zapracem obývačku šminkami a oblečením, ja si ho veľmi nepamätám, poznám ho len z fotografií v našom rodinnom albume. Jeho smola, že s nami netrávi čas, pretože tým prichádza o všetko krásne, čo s mamkou medzi sebou máme. A s ním sme tiež mohli mať, keby chcel.

Moja mňaukaňa len počúva a popritom pradie tak spokojne, že všetko zlé, čo som pred chvíľou vyslovila, odrazu znie, akoby to tak jednoducho malo byť. Akoby všetka tá smola mala ku mne patriť odmalička. Aj Janovi som stihla odpísať, že s jeho pozvaním určite súhlasím.

Tesne pred mamkiným príchodom som zaspala na hojdačke, lebo to neustále kolísanie zo strany na stranu ma v tejto nepriaznivej situácii dosť upokojovalo. V jednej chvíli som sa dokonca rozhojdala tak silno, že Mica okamžite zdrhla do svojho pelechu a až do neskorého poobedia som ju viac nevidela.

„Zorka... Zorkaaa! Prečo spíš vonku? V izbe máš predsa posteľ. Keď si unavená, nabudúce použi radšej tú. Nemyslíš, že by ti tam bolo lepšie?“ pýta sa mamka, kým sa úplne prebúdzam. Zo spánku ma vytrhol nielen jej hlas, ale aj nepríjemné vrzganie brány, ktorá sa otvorila tak sucho a trhane, až pripomínala starý drevený rapkáč.

„Áno, mami. Vieš, na čerstvom vzduchu sa dobre... rozmýšľa,“ odpovedala som jej neisto, keď konečne odomkla tie prekliate dvere. Vôbec si pritom neuvedomila, že som bola doteraz vymknutá na záhrade. Nečudujem sa. Veď v robote má naozaj dost práce, a keď príde domov, určite premýšľa nad tým, čo ju vážne znepokojuje. Momentálne je to asi metrová kopa špinavej bielizne, ktorá na ňu čaká v práčovni už dlhé tri dni.

Z hojdačky ma trochu rozbolel krk, a tak som si šla na chvíľu ľahnúť, aby som si narovnala chrbticu, ktorá bola dve hodiny skrčená od krivého sedenia. S mojou chlpatou čierno-bielou kamoškou som v nej po chvíli zaspala od vyčerpania.

Moja dávka energie sa vrátila v piatok, ktorého som sa nemohla dočkať. Lenka mi písala, že kolotoče sú tento rok iné. Doslova napísala, že sú vraj divoké.

Neviem, čo si mám predstaviť pod tým slovom, no v každom prípade sa o tom chcem presvedčiť sama. Vlastne nie sama, ale v spoločnosti toho najúžasnejšieho chalana pod týmto horúcim slnkom.

„Mami? Môžem ísť dnes s partiou von? Písal mi Jano, že máme stretko pri fontáne,“ pýtam sa mamky, ktorá stihla pripraviť výbornú husaciu pečienku s domácimi lokšami – jedlo, ktoré mávame len raz za rok. Vtedy sa od ucha k uchu olizuje aj moja mačka. Žiaľ, ona si túto delikatesu veľmi neužije, lebo vždy všetko zjeme. Pre mňa je to druhé najchutnejšie sviatočné jedlo, ktoré nikdy nenechám na tanieri.

„Dobre, Zorka. Samozrejme, že môžeš ísť. Poriadne sa zabav, aby si už doma nerozbíjala kvetináče. Zdá sa, že toto leto výnimočne prekypuješ energiou,“ odvetila a ja som rýchlo vbehla do kúpeľne, aby ma nevidela, ako sa červenám od hanby. Určite je to preto, že som sa k rozbitému kvetináču nepriznala hneď, aj keď mamka v kútiku duše možno

trochu dúfala, že to urobím. Nevieľ, ako to robí, ale vždy na všetko príde. Svoje malé klamstvá teda pod posteľ len tak neschovám. Navyše, teraz ju trochu zavádzam, že sa mám stretnúť s kamošmi. Nič to. Jano je predsa môj najlepšii kamoš, i keď aj niečo viac. Ale nie všetko, čo mi v tejto chvíli víri v hlave, musí mamka hneď vedieť.

V kúpeľni sa farba mojej tváre konečne vrátila do normálu, a tak sa môžem chystať na stretnutie s Janom. Obliekam si obľúbený džínsový komplet, ktorý mi mamka darovala v zime. V ňom sa cítim vždy úžasne a aj celkom žensky. Už sa nehanbím za svoje telo. Mám ho naozaj rada. Na tú nečakane rýchlu minuloročnú zmenu som si zvykla. Aj moja pleť je o niečo krajšia. Malé pupáčky sa z nej niekam vyparili, dokonca nepotrebujem ani mejkap, keďže v tomto horúcom lete priam ožila. Opálila sa. Hlavne pred týždňom, keď som bola nútená preseďieť na hojdačke pod slnkom asi pol dňa. Vtedy ma po skoku z okna do záhrady ovládol hnev, no dnes

som za to vd'achná, lebo aj smola občas prinesie nečakané výhody.

Prichystaná, navoňaná a s dlhými vlasmi takmer po pás odchádzam na ulicu, kde ma už čaká Jano.

„No teeeda, musím uznať, že to dlhé čakanie fakt stálo za to. Dnes ti to veľmi pristane. Ale nabudúce skús prísť trocha rýchlejšie, lebo ešte chvíľu a myslím, že by som pred vaším domom zapustil korene,“ skonštatoval Jano po dlhom vyčkávaní pred našou vŕzgajúcou železnou bránou. Potom ma pobožkal na pery tak sladko ako naposledy v múzeu. Od šťastia sa mi zatočila hlava. Konečne nastal deň, keď môžeme byť spolu. Myslím tým celú druhú polovicu dňa, lebo tú prvú som presedela pred zrkadlom, aby som sa mu páčila. A vôbec mi nevadilo, že na mňa čakal. Ja som sa na túto jedinečnú chvíľu s ním predsa tešila celý rok. Na to si nespomína?

Chytil ma za ruku a vyrazili sme k našej dedinskej fontáne, ktorá je na veľkom osamelom parkovisku každoročným lákadlom pre turistov. Teraz tu však nestoja autá, ale hrôzostrašné kolotoče, ktoré lákajú ľudí, aby aspoň na chvíľu okúsili niečo zábavné.

„Pod', ideme na to!“ povedal Jano a svoju značkovú šiltovku si otočil na hlave šiltom vzad. Nestihla som sa ani poriadne poobzerať a už ma rukou v mojej dlani ťahal na ten najväčší kolotoč, aký som kedy naživo videla.

„No... Ja neviem. Myslíš, že nás to udrží?“ spýtala som sa ho trocha bojazlivo. Obávala som sa, aby som tam z úst nevypustila niečo, čím Jana od seba odoženiem.

„Zori, to nemyslíš vážne! On predsa unesie viac ako len nás dvoch. Pod'! Nevyhováraj sa! A neboj sa! Uvidíš, bude to super!“ povedal a spoločne sme nasadli do akéhosi monštra, v ktorom som sa necítila práve najlepšie. A to bol len začiatok šialenstva, ktorého som sa už vopred obávala.

Kolotoč sa akoby utrhol z reťaze a ja som výskala už vtedy, keď sa len pomaly rozbiehal. Mohutné pásy som mala obtiahnuté okolo celej hrude, no pocit, že sa stane niečo zlé, sa nedal z mojej tvrdohlavej hlavy len tak vymazať. Jana som chytila za ruku tak silno, ako sa len dalo, lebo v tej hrôzostrašnej chvíli to bola pre mňa tá najlepšia a zároveň jediná možnosť, aby som svoj obrovský strach aspoň o kúsoček zmiernila.

Potom už nebolo ani pre mňa, ani pre ostatných, ktorí sedeli na tomto kolotoči smrti, cesty späť. Krútil a hojdal nás tak rýchlo a silno, že som nevedela, kde práve som. Jedna piatačka, čo sedela za mnou, kričala tak veľmi, až úplne prišla o hlas. Normálne mi z toho zaľahlo v ušiach. V tomto desivom kriku, ktorý sa ozýval z každej strany, som aj tak určite predbehla všetkých sediacich na tomto kolotoči.

Keď sme po nekonečných dvoch minútach konečne zastavili, Jano mi musel zakryť ústa svojou dlaňou, lebo som stále jačala. Milý ujo s prezývkou Sandokan, ktorý obsluhoval tento nepríčetne sa

